

De zwaartekracht van de ziel.

Er is die zwaartekracht van de ziel... een soort oerleegte in ons die niet te vullen is. Als ge in het diepst van uw ziel afdaalt, komt ge daar terecht. Er is daar een onmiddellijke aanraking met God: er is geen medium tussen. Daar worden we voortdurend geboren, daar is God tastbaar. Daar voelen we: we zijn van zijn geslacht, wij hebben een gelijke aard als het goddelijke.

Ik denk (zegt Jef Boeckmans) dat je moet vertrouwen op die zwaartekracht van de ziel. Je moet aanvaarden dat die er is.

Wij leven er voortdurend uit weg, maar ons verlangen voert ons telkens terug. Dat kan gebeuren in allerlei kleine verlangens, vermomd in schijn gestalten die ons toch niet kunnen vervullen: honger naar lezen, studie, vrienden... Dat alles komt voort uit dat oerverlangen naar vervulling.

(We stellen ons de vraag):

'Waar ergens in dit lichaam (van ons), in deze geest van mij, vind ik dat kanaal, dat gat naar de tastbare God? Wat moet ik doen?'

(Jef Boeckmans antwoordt hierop):

Dat is het nu juist: **ge moet niets doen!**

Zodra we over God gaan denken ontmoeten we twijfels en obstakels. Ons versluierd bewustzijn kan niet schouwen, onze met emoties beladen gedachten en bezigheden verhinderen ons vrij te worden.

Ik hou daarom veel van de definitie van het gebed die zegt:

bidden is het afleggen van de gedachten. (...)

In de stilte komt het gebed.

Stilaan vloeit het denken weg.

Dan ontdek je hoe de Geest in je zucht en smeekt.

Je komt terecht in een diepere stilte.

Het eigenlijke gebed is **altijd in ons**, en dat ervaar je wanneer er geen obstakels meer zijn. (...)

Het is een stuk sterven, jezelf verliezen. Er zijn ogenblikken waarin je je zelfbewustzijn achter je laat, dat je staat voor je uiteindelijke relatie met God.

Vlak daarvoor kun je een verschrikkelijke verlatenheid voelen. Je bent heel ver gegaan, heel diep in dat gat. Je gaat de dood in. Je komt in een totale leegte en duisternis, omdat je oog niet is aangepast aan wat daar aanwezig is. (...)

Ergens moet er een poort zijn, alleen voor jou, waar je ook alleen doorheen moet, en het laatste stuk in die enorme ruimte moet je alleen afleggen. Je voelt een diepe angst, je hebt een moment van revolte. Je wilt niet verder...

En plotseling sta je dan in het totale niets, dat tegelijk Alles is, het Absolute. En je wordt aangeraakt door God. Daar is Hij je persoonlijke Schepper. En ineens word je weer aan jezelf teruggeschonken, je ontstaat uit dat niets, je wordt opnieuw geboren.

Je eenzaamheid is pure gemeenschap geworden.

Je hebt je moeizaam verworven 'ik' ingeleverd en het gelouterd teruggekregen. Je leeft in vrijheid en hebt de extase van het paradijs in je. (...)

Ons oerverlangen raakt al de zoom van het licht.

Wie de duisternis aandurft en zijn 'ik' en zijn gedachten achter zich laat, ontwikkelt ogen voor dat licht en tastzin voor God. Die twijfelt niet meer, al kan hij niet uitleggen wat hij voelt.

Uit: "DE SLUIERS VAN GOD", Catharina Vissers. Uitg. Luyten, Amstelveen, 1985.
Deel van een interview met Jef Boeckmans, Trappist in Zundert, "De
zwaartekracht van de ziel".